

Η κομμουνιστική αριστερά απέναντι στον αστικό ανταγωνισμό και τα ιμπεριαλιστικά σχέδια

Κώστας Τριχιάς*

Το προηγούμενο διάστημα, δημοσιεύτηκε στον **Ριζοσπάστη άρθρο** του μέλους της **Κ.Ε. του ΚΚΕ Γιάννη Γκιόκα**, σχετικά με την τελευταία απόφαση της Πολιτικής Επιτροπής του ΝΑΡ. Ο διάλογος και η ιδεολογικο-πολιτική αντιπαράθεση μεταξύ των κομμουνιστών ειδικά για τόσο κρίσιμα θέματα μπορεί να «ψηλώνει» και τις δύο πλευρές -ακόμα και όταν οι διαφορές είναι μεγάλες και οι τόνοι ανεβασμένοι- μόνο όταν γίνεται με εποικοδομητικό τρόπο, κεντράροντας στην ουσία των επιχειρημάτων, και όχι τοποθετώντας τα σε έναν βολικό πήχη ο οποίος στην συνέχεια «θριαμβευτικά» ξεπερνιέται.

Δυστυχώς όχι μόνο σε αυτή την περίπτωση, αλλά όλο το προηγούμενο διάστημα η ηγεσία του ΚΚΕ επιλέγει τον δεύτερο δρόμο. Απέναντι σε κάθε είδους διάλογο ή πολιτική κριτική, προκαταβολικά στήνει ένα «τείχος» από συστηματικά ψέματα και αστήριχτες διαστρεβλώσεις απέναντι στις θέσεις του ΝΑΡ ως «προληπτική άμυνα». Ακόμα και **ο τίτλος είναι ενδεικτικός** (Για έναν «ειρηνικό» και «δημοκρατικό» καπιταλισμό) προκαταλαμβάνοντας τον αναγνώστη για απόψεις **ευρωκομμουνιστικού τύπου** (σαν και αυτές από τις οποίες το ΝΑΡ διαχώρισε και διαχωρίζει τις θέσεις του εδώ και 30 χρόνια). Ας περάσουμε όμως στην ουσία του άρθρου.

Κεντρική θέση του άρθρου (όπως και της αντίστοιχης φιλολογίας του ΚΚΕ το τελευταίο διάστημα) είναι ότι το ΝΑΡ με τις θέσεις του αντικειμενικά τίθεται υπέρ της «συνεκμετάλλευσης», στο πλαίσιο μιας ιμπεριαλιστικής συμφωνίας και εξιδανικεύει την ιμπεριαλιστική ειρήνη. Η θέση αυτή του αρθρογράφου δεν προκύπτει φυσικά από κανένα επίσημο κείμενο του ΝΑΡ καθώς πυρήνας της γραμμής μας είναι η **αντίθεση σε ΚΑΘΕ υποθαλάσσια εξόρυξη στην Ανατολική Μεσόγειο από ΟΠΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ και αν γίνεται και υπό ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ εθνική «σημαία ευκαιρίας»**. Επομένως επειδή

αφετηριακά είμαστε ενάντια στην **εκμετάλλευση**, γι' αυτό είμαστε και ενάντια στη **συνεκμετάλλευση**.

Ενδεικτικά αναφέρουμε την **ανακοίνωσή μας στις 23/07** (στην οποία μάλιστα αναφέρεται και ο αρθρογράφος) καθώς και την **πιο αναλυτική προσούρα για τις ΑΟΖ**. Στην θέση αυτή καταλήγει ο Γ. Γκιόκας, μάλλον δια της εις άτοπον απαγωγής αφού διαπιστώνει με απορία την έλλειψη ενδιαφέροντος από την πλευρά του ΝΑΡ σχετικά με την εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων. Επομένως αφού δεν είναι με την εκμετάλλευση υπό ελληνικούς όρους, μάλλον θα είναι με την συνεκμετάλλευση μαζί με άλλους παίκτες υποθέτει. Για εμάς όμως δεν είναι καθόλου αυτονόητο ότι η κομμουνιστική αριστερά θα πρέπει να πει ένα απροβλημάτιστο «ναι» σε μια νέα εποχή πρωταρχικής συσσώρευσης, και στον άνευ όρων τεμαχισμό των διεθνών θαλασσών για τα συμφέροντα των πολυεθνικών. Αντίθετα πρέπει να τολμήσουμε να προσεγγίσουμε ένα άλλο ενεργειακό πρότυπο που θα εξυπηρετεί τις ανάγκες του λαού μακριά από ένα νέο Eldorado των ορυκτών καυσίμων, ή από έναν δήθεν πράσινο καπιταλισμό, και γύρω από αυτό το κρίσιμο ζήτημα θα επανέλθουμε αναλυτικά με συλλογικές επεξεργασίες. Επομένως η θέση μας είναι σαφής: Λέμε όχι στις εξορύξεις είτε από τους Έλληνες Λάτσηδες, είτε από τους Τούρκους πετρελαιάδες, είτε από ποικιλία εθνικών σημαίων πάντα υπό την αιγίδα των πολυεθνικών εξόρυξης.

Η στάση αυτή που αποδέχεται δήθεν ως αντικειμενική την ανάλυση και τους στόχους της αστικής τάξης σχετικά με την εξόρυξη υδρογονανθράκων, καταλήγει τελικά στο να εγκαλεί για.. ασυνέπεια την αστική πολιτική σχετικά με την προστασία των κυριαρχικών δικαιωμάτων και να εστιάζει μόνο στις αναποτελεσματικές συμμαχίες της. Το ΚΚΕ είναι η βασική δύναμη που υποστηρίζει αυτή τη λαθεμένη στάση, παρά αντίθετες και ορθότερες τοποθετήσεις που είχε κάνει στο τελευταίο συνέδριό του. Κατ' επέκταση επόμενο σημείο τριβής είναι το ζήτημα του κατά πόσο το ΝΑΡ υποκύπτει σε έναν «ενδοτισμό» και παραδίδει αμαχητί «κυριαρχικά δικαιώματα». Μάλιστα το σημείο αυτό είναι ιδιαίτερα έντονο στην επιχειρηματολογία του ΚΚΕ, όπως φαίνεται και στην ομιλία του Γ. Γκιόκα στην Βουλή στις 17 Δεκεμβρίου:

«Το τελευταίο διάστημα είναι προφανές ότι πληθαίνουν δεξιά και αριστερά αυτοί που λένε ότι το να μιλάς για ελληνική ΑΟΖ, δηλαδή για την ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΟΡΩΝ, διότι ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ, δεν είναι τόσο προοδευτικό και άλλα τέτοια, που είναι βούτυρο στο ψωμί των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών» (**Δείτε εδώ στο 07:40**).

Φυσικά ως νομικός θα έπρεπε να γνωρίζει καλά ότι ναι μεν η αιγιαλίτιδα ζώνη των 6 ν.μ. Ελλάδας και Τουρκίας, αποτελεί σαφώς ζώνης άσκησης κρατικής κυριαρχίας, όπως ακριβώς και στη στεριά, όμως **τόσο η Υφαλοκρηπίδα όσο και η ΑΟΖ, ζώνες και οι δύο έως και 200 ν.μ., δεν αποτελούν ντε φάκτο ζώνες κρατικής κυριαρχίας.** Είναι ζώνες της διεθνούς θάλασσας εντός των οποίων παρέχονται δυνάμει δικαιώματα οικονομικής εκμετάλλευσης. Το ΚΚΕ λοιπόν φαίνεται να έχει αποφασίσει να επεκτείνει τον ορισμό της κρατικής εθνικής κυριαρχίας στα οικόπεδα των ΑΟΖ, καθώς και ο ίδιος του ο γραμματέας πρόσφατα στην Βουλή όχι απλώς επανέλαβε ότι «*όταν αναφερόμαστε στις ΑΟΖ, αναφερόμαστε σε κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας*» αλλά πολύ περισσότερο η βασική του κριτική προς τη Ν.Δ. σχετικά με τα 12 μίλια στο Ιόνιο είναι ότι είναι... υποχωρητική καθώς:

«η επέκταση της αιγιαλίτιδας ζώνης σε ένα τμήμα της επικράτειας και όχι στο σύνολό της, μπορεί να ερμηνευτεί, κυρίως από την πλευρά της Τουρκίας, ως αποδοχή από την ελληνική πλευρά της ύπαρξης “γκρίζων ζωνών” στο Αιγαίο» (αναλυτικά [εδώ](#)).

Η θέση μας είναι σαφής: Λέμε όχι στις εξορύξεις είτε από τους Έλληνες Λάτσηδες, είτε από τους Τούρκους πετρελαιάδες, είτε από ποικιλία εθνικών σημάτων πάντα υπό την αιγίδα των πολυεθνικών εξόρυξης

Φυσικά εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με ένα μπέρδεμα νομικών όρων, αλλά με ένα κατεξοχήν πολιτικό ζήτημα που προκύπτει από την εξαύλωση των όποιων διεθνιστικών χαρακτηριστικών του ΚΚΕ, αλλά και την μακροχρόνια γραφειοκρατική του προσήλωση εντός των όρων του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού, συνθήκη που αντικειμενικά εξωθεί κόμματα παρά την εργατική τους βάση σε αμιγώς ρεφορμιστικές θέσεις. Άλλωστε δεν είναι ένα πρωτοφανές φαινόμενο, καθώς έχει το ιστορικό του ανάλογο στην περίπτωση των σοσιαλσωβινιστών της Β' Διεθνούς, που οδήγησε στην υποταγή τους στο «δικό τους» αστικό κράτος, τον ακολουθητισμό στις στρατιωτικές συγκρούσεις του, στην ψήφιση των πολεμικών προετοιμασιών και στην μη αμφισβήτηση της κοινωνικής ειρήνης. Ο όρος σοσιαλσωβινισμός ήταν από τους αγαπημένους και του Β.Ι. Λένιν, τον οποίο μάλιστα επικαλείται ο Γ. Γκιόκας για την υποστήριξη των θέσεων του. Μάλλον από τα πυρά του αρθρογράφου δεν ξεφεύγει ούτε ο ίδιος ο Βλαδίμηρος, αφού είναι... υπόλογος για

παραχώρηση κυριαρχικών δικαιωμάτων και μάλιστα όχι για θαλάσσια οικόπεδα στην μέση του πουθενά, αλλά για πολύτιμους σιτοβολώνες και ζωτικά βιομηχανικά κέντρα με βάση την συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ.

Φυσικά δεν μπορείς να μπεις στο ίδιο ποτάμι δύο φορές, κάθε εποχή έχει τα δικά της ιδιαίτερα προβλήματα, και αν κάτι έχει να μας πει η πολύτιμη συνεισφορά του Λένιν, είναι η ανάγκη για κάθε φορά συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης. Το εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα, για να τοποθετηθεί απέναντι στον σημερινό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό πρέπει καταρχάς να κάνει **εκτίμηση του συγκεκριμένου χαρακτήρα του από τη σκοπιά των εργαζομένων και των συμφερόντων τους για κοινωνική απελευθέρωση**. Δεν μπορεί να υπάρξει μια υπερϊστορική φόρμουλα που να απαντάει σε όλες τις περιστάσεις, και αυτό είναι ένα σύνηθες πρόβλημα με επιλεκτική αξιοποίηση π.χ. μόνο της συγκλονιστικής εμπειρίας του ΕΑΜ και όχι της στάσης π.χ. των κομμουνιστών στην μικρασιατική καταστροφή. Χρειάζεται επομένως σε κάθε ιστορικά καθορισμένη εποχή να απαντηθεί ποιος είναι ο ταξικός χαρακτήρας του πολεμικού ανταγωνισμού, από ποια αιτία ξεσπάει, ποιες τάξεις τον διεξάγουν, ποιες ιστορικο-οικονομικές συνθήκες τον προκάλεσαν, και αν σε τελική ανάλυση είναι δίκαιος ή άδικος. (πιο αναλυτικά [εδώ](#))

Η πολιτική των σοσιαλσυντακτών της Β' Διεθνούς οδήγησε στην υποταγή τους στο «δικό τους» αστικό κράτος και τον ακολουθητισμό στις στρατιωτικές συγκρούσεις του

Στην συγκεκριμένη περίπτωση είμαστε αντιμέτωποι με ένα **άδικο και αντιδραστικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας και πρέπει να σταθούμε αποφασιστικά ενάντια του, αναζητώντας νήματα κοινής θέσης και δράσης των δύο λαών**. Το διακύβευμα στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό δεν είναι η κρατική κυριαρχία και η εδαφική ακεραιότητα της μιας ή της άλλης χώρας, αλλά το ποιος θα πάρει το πάνω χέρι στην εκμετάλλευση πόρων και δρόμων στις διεθνείς θάλασσες. Τα λεγόμενα «κυριαρχικά δικαιώματα» αφορούν δικαιώματα οικονομικής εκμετάλλευσης πέρα και έξω από τα χερσαία και θαλάσσια σύνορα, στις λεγόμενες Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες (ΑΟΖ), δηλαδή στις διεθνείς θάλασσες εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Σε αυτό το παιχνίδι η Τουρκία βασίζεται κυρίως στην καπιταλιστική της ανάπτυξη των τελευταίων χρόνων αλλά και στην γεωπολιτική της επιθετικότητα στην ευρύτερη περιοχή (Συρία, Ιράκ, Λιβύη κ.α.), με βάση την αναβαθμισμένη πολιτικο-στρατιωτική ισχύ της. Η Ελλάδα από την άλλη, επιδιώκει να καλύψει το χαμένος έδαφος των τελευταίων ετών με βάση τις συμμαχίες θανάτου με το

Ισραήλ και τη χούντα της Αιγύπτου, την ανάδειξή της ως «πιστού στρατιώτη» NATO και ΕΕ στην περιοχή, αλλά και στην προκαταβολική επιλογή της να χαρίσει τους υδρογονάνθρακες στις πολυεθνικές ΗΠΑ και Γαλλίας, έναντι μιας Τουρκίας που θέλει να προχωρήσει μόνη της.

Η κομμουνιστική αριστερά δεν μπορεί να είναι με καμία από αυτές τις πλευρές του πολέμου και της εθνικιστικής υστερίας, ιδιαίτερα όταν το διακύβευμα της διαμάχης είναι οι εξορύξεις ορυκτών καυσίμων σε μια εποχή κλιματικής αλλαγής και περιβαλλοντικής καταστροφής! Αντί να πάρουμε θέση υπέρ της εκμετάλλευσης τους από αυτή ή την άλλη πλευρά ή κατά της συνεκμετάλλευσής τους, πρέπει συνολικά να αρνηθούμε αυτή την προοπτική.

Πολύ περισσότερο όμως ή επιλογή αυτή δεν μπορεί να έχει για τους κομμουνιστές ουδέτερο χαρακτήρα «διαιτητή» των εξελίξεων. Οφείλει να σφραγίζεται από το ερώτημα πώς η στάση του αντιπολεμικού κινήματος θα καταφέρει να επιταχύνει την επαναστατική διαδικασία και να οξύνει την κρίση του συστήματος. Υπό αυτή την έννοια επαναφέρεται διαρκώς στο κείμενο του Γ. Γκικόκα η ανάγκη σύνδεσης της αντιπολεμικής πάλης με το ζήτημα της εξουσίας, η ανάγκη ανατροπής της αστικής εξουσίας κτλ, και σωστά καθώς το ζήτημα της κρατικής εξουσίας είναι το επίκεντρο κάθε επαναστατικής πρότασης. *«Φυσικά για να γίνει κάτι τέτοιο πρέπει το προλεταριάτο κάθε χώρας πρέπει να ξεμπερδέψει πριν απ' όλα με την δική του αστική τάξη»*, όπως αναφέρει όχι κάποιος νεολογισμός του NAP αλλά το ίδιο το **Κομμουνιστικό Μανιφέστο** ήδη από το 1848.

Εντυπωσιάζει εδώ **όχι μόνο η απουσία οποιασδήποτε αναφοράς στην ελληνική αστική τάξη αλλά η διαρκής επίκληση στην τουρκική επιθετικότητα**, και αυτό δεν συμβαίνει μόνο στο εν λόγω κείμενο αλλά εν γένει στην φιλολογία του ΚΚΕ. Όμως, **η Λυδία λίθος για τη συγκρότηση επαναστατικού κομμουνιστικού ρεύματος είναι ακριβώς η εναντίωση με τον πυρήνα και την ουσία των επιδιώξεων της αστικής πολιτικής**, και πρώτα και κύρια της εγχώριας αστικής τάξης αλλά και των διεθνών στηριγμάτων της. Διαφορετικά, ουσιαστικά σέρνεσαι πίσω από τις φτερούγες της αστικής τάξης σε όλα τα κρίσιμα πολιτικά ζητήματα της πρόσφατης περιόδου παριστάνοντας την αντιιμπεριαλιστική ουρά της και μιλώντας για την αστική τάξη της ...απέναντι χώρας (ας θυμηθούμε την αλήστου μνήμης «σκοπιανή επεκτατικότητα» που πλέον έχει κοπάσει υπό τον θόρυβο των ελληνικών μαχητικών πάνω από τον εναέριο χώρο της Β. Μακεδονίας, ή τον χαρακτηρισμό των προσφύγων ως ασύμμετρη απειλή από τον **Κουτσούμπα** φέτος τον Μάρτιο).

Η Λυδία λίθος για τη συγκρότηση επαναστατικού κομμουνιστικού

ρεύματος είναι ακριβώς η εναντίωση με τον πυρήνα και την ουσία των επιδιώξεων της αστικής πολιτικής, πρώτα και κύρια της εγχώριας αστικής τάξης αλλά και των διεθνών στηριγμάτων της

Στη συνέχεια την τιμητική του στην κριτική του αρθρογράφου έχει το δημοκρατικό ζήτημα. Κατά την άποψη μας, τα εντεινόμενα περιστατικά κρατικού αυταρχισμού, από την συνεχιζόμενη κατάσταση στις ΗΠΑ μέχρι τις περσινές εικόνες από τα Κίτρινα Γιλέκα και την Χιλή έως φυσικά την εφαρμογή του δόγματος νόμος και τάξη στην Ελλάδα, δεν αποτελούν πολλαπλές «μεμονωμένες περιπτώσεις» αλλά **αναπόδραστη ροπή ενός συστήματος** που δεν μπορεί να ξεπεράσει την συνεχιζόμενη κρίση του, δείχνει να έχει απολέσει την ικανότητα ενσωμάτωσης δια του καρότου και του απομένει μόνο το μαστίγιο. Το φαινόμενο αυτό δένεται σφιχτά με την άνοδο της πολεμικής προετοιμασίας και θα οξύνεται ολοένα περισσότερο όσο κορυφώνονται οι κραυγές για εθνική ομοψυχία μπροστά στον «εξ Ανατολάς κίνδυνο», όπως δείχνει η ιστορική εμπειρία αλλά και το πρόσφατο καλοκαίρι όπου πέρα από τον κατάπτυστο νόμο για τις διαδηλώσεις, και τα διάφορα περιστατικά αστυνομικής αυθαιρεσίας όλως τυχαίως θυμήθηκαν ότι ένας διαδηλωτής της ΚΝΕ που φέρεται ότι τον Οκτώβριο έριξε μια κλωτσιά σε έναν ΜΑΤατζή, μετά από βάρβαρη επίθεση της αστυνομίας, δεν έχει διωχθεί ακόμα και ξεκινούν δίωξη μετά από **ανώνυμο τηλεφώνημα...**

Κατά την γνώμη μας το δημοκρατικό ζήτημα αυτό δεν αξίζει να μπαίνει σε εισαγωγικά όπως υποτιμητικά γίνεται στο εν λόγω άρθρο, αλλά **απαιτεί αυτοτελή μαχητική συσπείρωση και πάλη** που να θέτει στο επίκεντρο της δράσης όλο το εύρος και πλάτος της επίθεσης του αντίπαλου. Οι κομμουνιστές δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να αδιαφορούν για τις μικρές καθημερινές μάχες και τα ζωτικά προβλήματα της εργατικής τάξης, ούτε να υποτιμούν την ανάγκη για κατακτήσεις-νίκες, που βελτιώνουν την κατάσταση των εργαζόμενων και βελτιώνουν τον συσχετισμό υπέρ της εργατικής πολιτικής, γιατί, αν αποδειχτούν μικροί και ανίκανοι σε αυτές, φυσικά δεν θα μπορούν να πείσουν για τον μεγάλο τους σκοπό (Μαρξ: Μισθός, Τιμή, Κέρδος).

Το κρίσιμο φυσικά είναι σε ποια κατεύθυνση κινούνται οι αγώνες αυτοί, και το αν εντάσσονται σε μεταρρυθμιστικό ή επαναστατικό ορίζοντα. Σε σχέση με το πρόσημο του αγώνα για τα δημοκρατικά δικαιώματα της εποχής μας λοιπόν, τι και αν τονίζουμε στην απόφαση της Π.Ε. ότι «**το αντιδημοκρατικό μοντέλο που προωθεί η κυβέρνηση της ΝΔ, δεν αποτελεί ελληνική ιδιαιτερότητα, αλλά τάση του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού στο έδαφος της κρίσης του και της προσπάθειας για αντιδραστική υπέρβαση της**», τι και αν λέμε ότι «**δεν είναι μια εκτροπή από την κανονικότητα της αστικής δημοκρατίας, αντίθετα**

είναι το αποκρουστικό πολιτικό πρόσωπο του σύγχρονου καπιταλισμού και της παρακμής του» (αναλυτικά η [απόφαση της Π.Ε. του ΝΑΡ εδώ](#)) πέφτουν βροχή οι καταγγελίες από τον Γ. Γκιοκά περί αλληθωρίσματος στα «αντιδεξιά μέτωπα» και τις «δημοκρατικές δυνάμεις» του ΣΥΡΙΖΑ ή για αυταπάτες σχετικά με μια «δημοκρατική στροφή» της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο... Μαζί μιλάμε χώρια καταλαβαινόμαστε...

Κατά την γνώμη μας το δημοκρατικό ζήτημα απαιτεί αυτοτελή μαχητική συσπείρωση και πάλη που να θέτει στο επίκεντρο της δράσης όλο το εύρος και πλάτος της επίθεσης του αντίπαλου

Οι στιγμές είναι πράγματι ιστορικές και θα κριθούν όλες οι πολιτικές δυνάμεις. Το κρίσιμο ερώτημα είναι **ποια θα είναι η στάση της Αριστεράς ως προς το βασικό διακύβευμα της περιόδου;** Θα δώσει **λευκή επιταγή στη νέα «Μεγάλη Ιδέα» του ελληνικού εθνικισμού για την κυριαρχία στο Αιγαίο και τη Ν.Α. Μεσόγειο**, μαζί με ιμπεριαλιστές και πολυεθνικές, κερδίζοντας πόντους από τον ανταγωνιστή τουρκικό καπιταλισμό; Θα βάλει το λιθαράκι της ώστε να σκοτώνονται οι λαοί «για του αφέντη το ψωμί» για περιοχές που βρίσκονται δεκάδες ή και εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από τη ζώνη (θαλάσσιας) κρατικής κυριαρχίας, τόσο της Ελλάδας όσο και της Τουρκίας; Ή θα ορθώσει ανάστημα αγώνα η κομμουνιστική αριστερά και το εργατικό κίνημα σε Ελλάδα και Τουρκία; Με ένα ταξικό και διεθνιστικό λόγο που θα είναι σε θέση να το υποστηρίξει όταν θα βρεθεί να το εξηγήσει και σε μια εργατική γειτονιά της Άγκυρας, ενώ παράλληλα θα είναι και μια θέση για την οποία θα είναι περήφανοι και δε θα την κρύβουν οι Τούρκοι κομμουνιστές και αριστεροί. Και αντίστροφα φυσικά... (αλήθεια η κοινή ανακοίνωση ΚΚΕ- ΚΚ Τουρκίας θα μπορούσε να συμπεριλάβει τον βασικό πυρήνα της πρόσφατης τοποθέτησης του Δ. Κουτσούμπα στην Βουλή, περί επέκτασης στα 12 μίλια κλπ;)

Εμείς έχουμε διαλέξει δρόμο. Μπορεί να πηγαίνει κόντρα στο ρεύμα προς το παρόν, όπως άλλωστε έπραξαν σε ανάλογες περιόδους ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι, ο Κ. Λίμπκνεχτ, η Ρόζα και οι σπαρτακιστές, ο Ε. Ντεμπς στις ΗΠΑ, ή μια χούφτα σοσιαλιστών που υπέγραψαν το μανιφέστο του Τσίμερβαλντ το 1915, είναι όμως η μόνη διέξοδος για να σμιλευθούν επαναστατικές συνειδήσεις και να αποφύγουμε τον βάλτο όπου με μαθηματική ακρίβεια οδηγεί η γραμμή του ΚΚΕ.

***Μέλος της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση**

Πηγή: **PRIN**